

den Jord, de dyrke, ødelagt; jeg troer imidlertid ikke, det kan siges at være skeet i enhver Henseende, thi vel seer jeg, at det er tilladt at fhyde Wildgæs, Skaber, Spurve, Krager, samt paa 3 Maaneders Sigt Kronvildt og Daavildt, men der mangler dog en Bestemmelse med Hensyn til Raavildtet, og det er dog ganske vist, at dette Wildt, der som oftest gaar i store Flokke, virkelig tilføjer en betydelig Skade paa Bondens Sædemarker, og nu vil jeg derfor opkaste det Spørgsmaal til den ærede Ordfører, hvorledes da Fæstebonden skal værne om sin Jords Afgrøde mod dette skadelige Wildt, thi jeg kan ikke see, at Loven indeholder nogenfømhelst Bestemmelse derom, medmindre det skulde staae imellem Linierne. Det er nu ganske vist, at man kan læse denne Lov saaledes, at det kan komme til at staae mellem Linierne; men saa maa man ogsaa sigte til de vedkommende Fæstere: vi ere igunden enige i, at det er Eders naturlige Ret at fhyde alt saadant skadeligt Wildt, der kommer og ødelægger Eders Sæd; men det har ikke været os muligt, ligeoverfor Godsæierne og de mægtige Folk, der tage dem under Beskyttelse, at skaffe andre Bestemmelser ind i Loven end dem, som foreligge, og hvorved vi, saa at siges, legalisere Krybskytterier; thi der er dog Ingen, som faaer mig til at troe, at en Fæster, naar han til hvilken Aarstid, han vil, har Lov til at gaare paa sin egen Jord med Skydevaaben, virkelig skulde bære saa stor Respekt for saadanne Lovbestemmelser, at han skulde lade Flokke af Raadyr ødelægge hans Sæd (Tschering: Jo! — En Stemme: Nei! — Tschering: Det troer jeg ganske sikkert!). Ja, det er rigtignok større Tillid, end jeg har til denne Respekt, og naar man saaledes tager denne Sag i Betragtning, saa forekommer det mig at være et sørgeligt Tidens Tegn, at man skal nødsages til at vedtage en saadan Lovbestemmelse, hvorved man giver en rig Godsæier Lov til, at lade opføde Flokke af Dyr paa Fattigmænds Løb, for dermed at kunne kildre sin egen Gane. Nu hører jeg vist ikke til dem, der skulle misunde disse rige og mægtige Mænd at faae deres Ganer kildrede paa deres Medborgeres Beføsning, men jeg anseer det, som sagt, sørgeligt, at man skal være nødsaget til at give sin Stemme til en

saadan Lov, og det er jeg idetmindste for mit Vedkommende nødsaget til, da den Bestemmelse, der indeholdes i den første Passus af § 19, nemlig den, at enhver Mand faaer Lov til at medføre Skydevaaben, er af saa stor Betydning for mig, at jeg ikke seer mig istand til, af den ene Grund at stemme imod Loven, ihvor uretfærdig jeg end indseer, at den i mange Henseender er. Det er nu ikke alene med Hensyn til dette lækre Raavildt, som Godsæierne sætte saa stor Pris paa, og som de derfor gjerne ville have lyst saameget i Fred som muligt, men det er ogsaa med Hensyn til de stirbende Ræve, at jeg heller ikke kan skjønne, at Fæsterne have tilstrækkelige Midler ihænde til at værne om deres Eiendom; naar disse Ræve saaledes ganske ugeneert om Sommeren kunne gaare omkring paa Fæsternes Marker og bide deres Lam, saa veed jeg virkelig ikke, paa hvilken Maade de skulle værne dem mod dette Onde, og at det skeer, og skeer meget ofte, er jo Enhver af os noksom bekendt. Den ærede Ordfører har ogsaa idag søgt at give Sagen en anden Bending, thi han har sagt, at man her havde faaet en heel Deel nye Bestemmelser ind, som værneede meget om den Ret, som Fæsteren skulde have til at frede om Afgrøden af sin Jord, men paa den anden Side maatte man heller ikke gaare Jagtæierens Interesse for nær, og det maa jo altsaa Udvalget i Forbindelse med Regjeringen mene, at man gjør i det Dieblik, han ikke faaer Lov til at have sine Raadyr i Fred rundt omkring paa Fæsternes Marker, og at have Ræve gaående frit omkring til alle Aarets Tider; jeg skal derfor for mit Vedkommende, skjøndt det jo vel ikke nytter stort, stemme for det Ændringsforslag, der er stillet, hvorefter Raavildtet ikke skal være mere helligt og uantasteligt end Kron- og Daavildtet.

Judenrigsministeren: Af de Punkter, hvorom Discussionen fornemmelig har driet sig, skal jeg først tillade mig at tale om Raavildt. Naar man er gaaet ind paa at forpligte den Jagtberettigede til at skaffe Fred for visse Arter af Wildt, og har paalagt ham, hvis han ikke tilveiebringer denne Fred, da at finde sig i, at Jordbrugeren selv bortskyder Wildtet, saa har man troet at kunne indskrænke